

зълность: “ Каква потреба имаме отъ твои-
“ те сродници? негли Богъ ся е отказалъ отъ
“ насъ? Онъ есть самый нашъ отецъ. Не
“ сме ли живѣли благополучно до днесъ? защо
“ ся печалишь? Не имашъ ли храбрость?” Ка-
то виде че госпожа Латуръ плачеше пригарна
я, и стиснато сплетена съ нея, “ Любезная ми
“ дружка, выкаше любезная ми дружке! „ Но
гласъ нейный пресѣчеся отъ пригаванія. На
това позорище Виргинія плачаше много, взема-
ше навремени руцѣ-те на майка си, навремени
Маргаритины-те въ устны-те или до сердце си
а Павелъ съ посвѣтналы погледы отъ ярость,
выкаше, стискаше руцѣ-те си, тропаше по зе-
мля-та, и не знаеше кого да призыве. Домингъ
и Марія затекохася камъ шума, и не ся чуваха
вече въ хижа-та освень жалостни гласове. “
Ахъ! госпожа моя! . . . добрая моя госпожа! . . .
мати моя! . . . не плачи. Такови знакове на го-
рянца любовь развеселиха жалость-та на госпо-
жа Латуръ; взе Павела и Виргинія на колѣнѣ-
те си, и имъ рече съ възблагодарный по-
водъ. “ Чада мои! Вые сте причипа на мои-те
“ болкы, но Вые пакъ сте всичка-та ми радо-